

LITHUANIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
LITUANIEN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
LITUANO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 19 May 2003 (morning)

Lundi 19 mai 2003 (matin)

Lunes 23 de mayo de 2003 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Paanalizuokite, aptarkite vieną iš pateiktųjų tekstų:

1. (a)

Jie stovėjo šokių salės pasienyje, kai įėjo Martynai. Taip, Vincentina. Veidas tas pats, tik plaukai neatpažįstami, ir ties jais sustoja Veronikos akys. Kaip juodvarnio plunksnos žvilga jie iš tolo, ir papurę tokie, ir užtektų, rodos, to jų kiekio dviem moterims. Argi ne Vincentina anais seminarijos metais, atsidūrusi prie veidrodžio, griebdavo Veronikos plaukų kuokštą ir dėdavosi sau prie veido pasižiūrėti, kaip jai tiktų? Taip, aišku, Vincentina, kurios plaukai buvo aptriušę ir spalvą turėjo juodbėrę.

- Ponia Martynienė, ar ne? - tiesdama ranką tarė Veronika.

- Sveika, sveika, ponias, - tarė Vincentina. - Aš irgi atpažinau. O čia mano Jurgis, Džiordžas, - parodė ji į vyrą. - Ar viena esi?

10 - Ne, su vyru.

- Matai, gavom adresą, sakau, parašysiu, pažiūrėsiu, kaip dabar atrodai. Ar turit staliuką?

- Ne.

- Mes einam prie savo staliuko. Atsiprašau, vedu vyrą prie staliuko. Dar susitiksime.

15 - Palauk, aš atvesiu savo Kostą, - šūktelejo Veronika, bet jos balsą, matyt, sugėrė orkestro trenksmas, ir Vincentina nusigrįžo.

Veronika atsistūmė į pasienį, prie Kosto. Ji matė, kad Martynų stalas apsėstas iš visų pusių. Jie ten gyvai šnekasi. Matyt, atvažiavo jie ne vieni. Jai prie sienos nusibodo stovėti. Vis stumtelėdavo sukdamiesi pro šalį šokėjai.

20 - Eikim į pirmąjį aukštą, - tarė ji Kostui. - Čia mus sumindžios.

- O tavo Vincentina?

- Suras, jeigu norės.

Apačioje jie gavo atsisėsti ir dairėsi. Veronika nekantravo. Ji pamatė porą pažįstamų, bet visi buvo užimti. Laikrodis sukosi lėtai. Bet vidurnaktis vis tiek artėjo.

25 - Aš dar pasižiūrėsiu, - ir ji pakilo ir nuskubėjo į viršų. Martynienė su savo vyru šoko. Veronika laukė, kol baigs ir nueis prie staliuko.

- Aš atėjau atsisveikinti, - prisigrūdusi pro žmones prie staliuko, tarė ji Vincentinai. - Važiuojam namo.

- Ar jau?

30 - Sėskis, ponias, - parodė jai kėdę prie staliuko nepažįstamas vyriškis.

- Ačiū, mes jau važiuojam, - atsakė Veronika.

- Gaila, kad nėra kada pasikalbėti, - tarė Vincentina.

- Gaila, - pratarė Veronika ir tuomet staiga atidarė savo rankinuką ir ištraukė dėžutę su dovana. - Atvežiau dovanėlę, - padavė ir ištiesė ranką atsisveikinti.

35 Po to ji visą kelią gailėjosi, kad jai užėjo tas staigus noras atiduoti Vincentinai apyrankę. Iš pradžių ji važiuodama negalėjo nei kalbėti, nei galvoti, tokia suirzusi jautėsi. Argi važiavo šešias valandas šaltyje, kad pamatytų Vincentiną? Ne. Argi ji važiavo, kad Vincentina pamatytų ją? Turbūt. Vincentina švilptelėjo: būtinai, būtinai, o Veronika, matai, ir atbėgo.

40 - Atleisk man, - apimusi traukinyje ji tarė Kostui. - Atsitiko ne taip, kaip aš galvojau.

Ji kaltino save ir kitus ligi pat namų. Jei tai Vincentinai niekas nebūtų davęs adreso, tai ketvirtadienį laiškas nebūtų sujudinęs Veronikos. Vincentina, matyt, atsisėdo, brūkšt, brūkšt ir parašė tik dėl to, kad turėjo adresą. Ji turbūt nė nesitikėjo, kad Veronika susiruoš ir atvažiuos. Bet jei nesitikėjo, tai neturėjo rašyti. O jei tikėjosi, tai turėjo palikti tą
45 staliuką salėje ir savo Martyną ir susėsti su Veronika pakalbėti apie senus laikus. Kai ji dabar galvoja, tai ir tie seni laikai tokie pat netikri, kaip pati Vincentina. Draugystė? Matyt, Vincentinos tėvai sumezgė tą tariamą draugystę, kad galėtų įkinkyti Veroniką padėti jų dukteriai. Ar ta Vincentina buvo kada nors įžengusi į Veronikos tėvų vienalangę
50 gryčią? Niekada. Veronika nekviatė jos ir nenorėjo, bet draugystė nereikalinga kvietimų.

- Atleisk man, - dar kartą ji pratarė Kostui. - Užėjo toks akimirksnio kvailumas, tai atsisveikindama dar ir apyranę padaviau. Gerai, kad nors su gyvačiuke. Gal supras, - sakė Veronika ir šiuo metu tuo tikėjo. Tikėjo, nes dabar norėjo, kad Vincentina tą gyvačiukę apyrankėje išsiaiškintų kaip jos pykčio ir nusivylimo ženklą.

Tik dabar, traukiniui dunksint, Veronika sąmoningai apsvarsto ir tas Vincentinos
55 laiško vietas, kur rašoma apie būsimąsias keliones. Paryžius, Šveicarija, Ispanija... Lygiai tokia pat kvailystė, kaip anais jaunystės metais. Jeigu tu esi... Taip, jeigu tu esi skurdžius, tai Martynienė net ir po daugelio metų pasirūpins tau parodyti, ką gali pinigais ir turtas!

Kazimieras Barėnas, *Dvidešimt viena Veronika (Novelių romanai)* (1971)

1. (b)

Labas rytas visiems

čia radiocentras labas rytas visiems
po aštuonių penkiolika kietai ar minkštai
virtą šiandien mieste lankysis
svečiai iš hamburgo plėtojami
5 kultūriniai ryšiai reik sumokėt
už telefoną dujas paskui kažką
sakei? nieko tai man pasigirdo
paduok laikraštį jei nesunku
sunku bet paduosiu ką? nieko
10 nieko tai nieko va rašo kiaulė
išgelbėjo šeimininkę pirmoji ledi
yra transvestitas penktadienį prisigersiu
garbės žodis bet kur dar iki to
penktadienio greitai sugalvok ar
15 kietai ar minkštai jau verda ką?
sakyk greičiau man tas pats man
visai tas pats aš nežinau! kietai
o gal ne gal visgi minkštai? nu tu visai
jau taip aš visai ar turi raktus
20 tu užrakinsi ar man užrakinti palauk
dar pagalvokim dujas užsukai
šviesos išjungtos raktai pinigai
cigarėtes kišenėj ar viskas ar
25 nieko nepamiršom gal ko nepastebėjom
ar praleidom gal tikrai ką praleidom
nes jei nieko daugiau nėra tai kam
visa tai

Gintaras Grajauskas, *Kaulinė dūdelė* (1999)